संज्ञा इति सामान्योक्तेः मयूरव्यंसकादित्वात् समासइति न्यासः सम् तुम्मनःकामेऽवश्यमित्यादिना मलोपः कच्चित् त्वं द्विजैः सार्द्धं सोमं लताविशेषं नमस्यसि नमःकरोषीति नमस्तपोवरिव इति क्यः सोमं किम्भूतं अध्वरे यागे आसाव्यं अभिषवनीयं सन्धा नार्हं हसृष्वासोरिति घ्यण् द्विजैरासाव्यमिति वान्वयः ॥ ६४ ॥

आचाम्यं सन्ध्ययोः कच्चित् सम्यक्तेन प्रहीयते।
कच्चिदग्निमिवानाय्यं काले संमन्यसेऽतिथिं ॥ ६५ ॥

आचाम्यमित्यादि। प्रभातेऽपराह्णे च सन्ध्ययोर्यदाचाम्य मुपस्पर्शनं पूर्व्ववत् ण्यत् कच्चित्सम्यक् यथावत्तव तत्र न प्रहीयते काले आतिथ्योक्तकाले कच्चित् संमन्यसे पूजयसि यथा अग्निं आना य्यम् मन्यसे तद्वत् आनाय्योनित्यइति नयतेराङ्पूर्व्वस्य ण्यत् अयादेशौ निपात्येते ॥ ६५ ॥ ज०म०

आचाम्यमित्यादि। कच्चित्ते तव सायं प्रातःसन्ध्ययोः सम्यगा चाम्यं आचमनं स्वयमेव न प्रहीयते न भ्रश्यते कर्म्मकर्त्तरि प्रत्य यः पूशकसहेत्यादौ चमादिवर्ज्जात् हसन्तत्वाद्घ्यण् जनवधः सेमइत्यादौ आचमवर्ज्जनान्न ह्रस्वः कच्चित् त्वं काले आतिथ्यो चिते अतिथिं सम्मन्यसे पूजयसि यथा आनाय्यमग्निं दक्षिणाग्निं सम्मन्यसे तद्वत् आङ्पूर्व्वस्य णीञोघ्यणि पाय्यधाय्येत्यादिना निपातः ॥ ६५ ॥ भ०